

No ofèn qui vol sinó qui pot

written by Lluís Busquets | 16 d'abril de 2018

Vaig sentir un diputat de C's que deia que era una ofensa per als catalans que després de les eleccions del 21 de desembre encara no tinguéssim govern per culpa dels independentistes. Un altre del PP deia que era una falta de respecte. Això de la falta de respecte té el seu quid. La darrera a dir-ho per TVE el passat dia 5 va ser la senyora Soraya Sáenz de Santamaría. No, escolti, senyora: la falta de respecte és que vostès ens apliquessin l'article 155 i ens destituïssin inconstitucionalment el govern perquè això no ho diu ni l'article esmentat de la Constitució. La falta de respecte és que ens imposessin unes eleccions, que les perdessin i que les volguessin guanyar fora de les urnes, a les sales de les togues. La falta de respecte és que la Constitució digui que la justícia neix del poble, que el poble voti uns parlamentaris per ser investits presidents de la Generalitat i vostès, en comptes de deixar-los complir la voluntat del poble, els mantinguin a la presó preventiva (contra el parer de la Comissió que tots sabem de l'ONU) o sotmesos a la justícia estrangera perquè és més fiable que la seva (no fugats, com sempre diuen). La falta de respecte és que a mitja investidura posin en presó preventiva un parlamentari votat pel poble. La falta de respecte és que el rei en comptes d'"arbitrar i moderar el funcionament de les institucions", com li mana la Constitució (art. 56), discursegés el 3-0 contra Catalunya sense tenir en compte, no ja els centenars de ferits per l'actuació de les FCSE del dia 1-0, sinó ni tan sols que una persona com Roger Español havia perdut un ull per un tir prohibit (i que encara –i això sí que és una bona falta de respecte!– no s'hagi volgut saber qui el va disparar). La falta de respecte, senyora SSS, és que en comptes de la veritat inventin un relat de violències que ningú ha vist enlloc.

Mirin, senyores i senyors del PP, de C's i del PSOE: els catalans no ens sentim ofesos per no tenir govern ni president; ens sentiríem ofesos si s'haguès elegit un president de qualsevol manera, és a dir, imposat per vostès, això que de Mariano a Felipe en diuen un "president viable". Per als catalans, els presidents proposats pel nostre Parlament sobirà ja ho són, de viables. Els catalans, doncs, no ens sentim ofesos ni mancats de respecte per fer el que fan els nostres elegits. Es poden estalviar els seus laments hipòcrites, perquè ens sentim molt bé amb capparees polítics que estireganyen els límits de la llei per veure fins on arriba la seva capacitat de nomofàgia, ja prou manifestada amb els seus casos de corrupció. Ens sentim bé, malgrat que vostès se sentin malament perquè no poden governar ni fer pressupostos, malgrat que vostès vegin a les enquestes que les pròximes municipals i autonòmiques seran a cara o creu, perquè tot plegat ajuda a palesar que el tema català el seu govern no el podia gestionar pitjor.

Mirin, senyors diputats i senyors polítics que s'esforcen tant perquè als catalans no se'ns ofengui i se'ns respecti. Els posaré un exemple pouat de *La guingueta dels juganers* (traduït com *El chiringuito de jugones*) perquè m'entenguin. El passat dia 4, després del partit Barcelona-Roma (4-1), el senyor Pedrerol va dedicar bona part del seu programa a analitzar que a l'àrea del Barça hi havia hagut dos penals sense ni tan sols referir-se ni enfocar un sol cop que a l'àrea de la Roma havien caigut Messi, Iniesta i Suárez. Aquesta era la des/informació que donava. I algú es pot pensar que ho feia de bona fe. I, no: la bona fe brillava per la seva absència. Jugava a la postveritat (que sol ser una mentida) amb la seva falta d'informació i amb la que va maneflejar poc després. Perquè l'home va oferir imatges d'un estadi ple de globus grocs i davant d'aquelles imatges deia que l'intent de portar globus al camp havia estat un fracàs. N'hi havia tants a les grades que arribaren al terreny de joc i tot, l'àrbitre va haver d'aturar el partit i totes les televisions del món ho

van haver d'oferir, que era l'objectiu que es pretenia. Pedrerol s'entestava a dir que l'operació *Globus-groc* (que va comparar amb els qui tallaven carrers amb violència i barricades) havia estat un fracàs. On rau la seva credibilitat quan avui sabem que al Barça li ha caigut una multa de la FIFA? Pitjor encara: vetllava tant pels drets dels barcelonistes, que el seu discurs es va enfangar tot dient que era una llàstima que els llaços grocs ocultessin l'escut del Barça, que això els barcelonistes no ens ho podíem deixar fer. Li podria dir al senyor Pedrerol (i em serà difícil perquè, *Pedra+erol= terreny de pedruscall*), que tinc amics pacifistes que mai no han fet cap barricada com ell va dir, i van repartir globus grocs, s'ho creguin o no, pagats de la seva butxaca. I sóc del Barça i penso que el llaç groc (que denuncia l'existència de presos polítics a Espanya) és una corona fantàstica per a l'escut del Barça, que no l'oculta, com voldria pedrerol, sinó que el fa més esplendorós i potent. I com un servidor ho pensen la majoria de culers.

Com el senyor Pedrerol, els senyors del PP, C's i el PSOE no sols des/informen i no diuen la veritat sobre el procés català sinó que posen un text fals a les imatges verdaderes i acaben corrompent un discurs que sols compren els seus. (Quan el meu fill es va adonar que mirava aquell programa em va dir: "Ara t'interessa aquest sectari?" I tenia raó).

L'independentisme català va cometre l'error de pensar que pugnava contra un govern corrupte del PP quan tenia al davant tota la maquinària de l'Estat (monarquia i magistratura incloses), però la maquinària de l'Estat es pensa que té al davant uns líders independentistes que cal decapitar (SSS dixit), sense comptar que al davant hi tenen tot un poble. Rajoy, al Congrés de Sevilla, va deixar anar que d'aquí a un temps ningú es recordaria de l'afer català. Quina visió de la jugada! Sectarisme pur, com deia el meu fill. Li diuen alguna cosa l'Estatut que volia Cambó des de *Per la concòrdia*? I Macià? I Companys? I la retallada de l'Estatut del 2010? I les

pacífiques manifestacions de centenars de milers de persones? Que no menyspreïn la persistència del poble català! El M. H. Sr. Puigdemont demanava diàleg al sortir de Neumünster. Sense una proposta insòlita, sense una iniciativa arriscada, eficaç, ardida i decidida, mitja Catalunya ja està perduda per a Espanya. Per a aquests dos milions de persones, a Sevilla, al Congrés del PP, no va sortir cap proposta. Recordin el lema de l'ordre de la Garrotera o de la Lligacama: *Honni soït qui mal y pense.*